

Jak to vidí můj
trapnej brácha?

OTOČ!

Dvojčata

aneb

CHAOS

na druhou

Irene Margilová
Andreas Schlüter

 FRAGMENT

Ahoj všichni!

Jmenuju se Julie a je mi deset let.
Miluju koně, takže je super, že máma
moji nové kámošky vlastní jizdárnu.

Mám brácha – dvojče. Je dost
trapnej a otravnej, ale to neva. Aspoň
mám o čem psát do školního časopisu,
který chci začít vydávat. Myslím,
že se všichni hooódně pobavíme!

Dvojčata aneb chaos na druhou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Andreas Schlüter
Irene Margilová
Dvojčata aneb chaos na druhou – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Andreas Schlüter

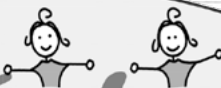
Irene Margilová

Dvojčata aneb chaos na druhou

Vypráví Julie

Jestli chceš vědět,
jak to vidí Malte,
otoč knížku.

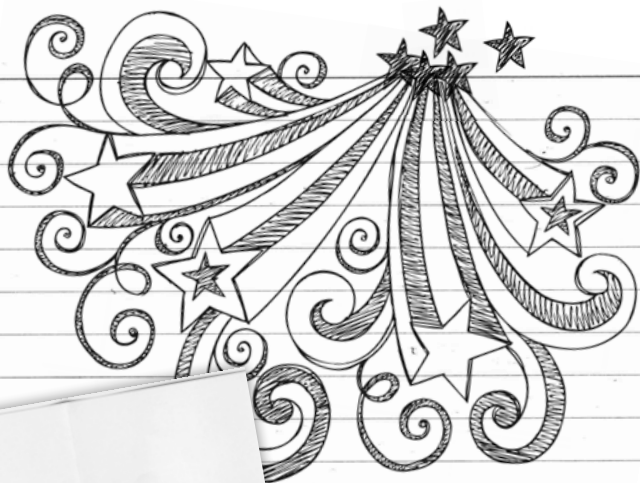

Dvojčata aneb **CHAOS** na druhou

Andreas Schlüter
Irene Margilová

Ilustroval Stephan Pricken

 FRAGMENT

Andreas Schlüter
Irene Margilová

Dvojčata aneb chaos na druhou

Poprvé vydalo v roce 2013 v Německu nakladatelství Bastei Lübbe AG, Köln
© 2013 Bastei Lübbe AG, Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim
All rights reserved
ISBN 978-3-8339-0231-4

Z německého originálu Zwillings Chaos Hoch Zwei
přeložila Michaela Škultěty.
Jazyková úprava a korektura Alice Chocholoušková.
Odpovědný redaktor Jakub Šedivý
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo Nakladatelství FRAGMENT v Praze roku 2016
ve společnosti Albatros Media a.s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,
číslo publikace 23 798, 1. vydání, 2016
Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Fragment.

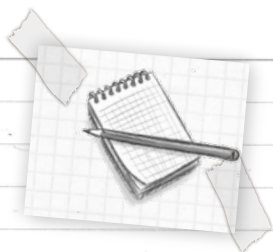
České vydání © Albatros Media a.s., 2016
Translation © Michaela Škultěty, 2016

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-253-2700-5 (1. vydání, 2016)
ISBN e-knihy 978-80-253-2733-3 (1. zveřejnění, 2016)

ALBATROS MEDIA a.s.

Kniha mého života

Jo! Napíšu knížku o svém životě!

To bude něco! A proč taky ne? Spousta reportérů a novinářů už to udělala. Tátův šéf taky zrovna jednu píše. Udělali to vědci, politici a jiní slavní lidé. Tak proč ne já?

Ne, samozřejmě že ne teď. Haló? Je mi deset! To by ta knížka skončila už po – já nevím, třeba deseti stránkách. Je mi úplně jasné, že ji napíšu až mnohem později. Až budu stará. Ve třiceti nebo ve čtyřiceti nebo tak. Nebo možná dokonce ještě později.

Vím, že je to děsně dlouhá doba. Ale už teď si začnu dělat poznámky. Protože když si čtete knížky lidí, co napsali vlastní životopis, je tam všechno: jak vyrůstali a jak přišli ke svému povolání, co kdy zažili a tak dál.

A aby si na to všechno vůbec přesně vzpomněli, museli nejdříve najít staré dopisy a tak podobně. Když to nestačilo, museli se vyptávat známých, bývalých kolegů a přátel: „Jak že to tenkrát vlastně bylo? Jak jsem přišla na tu školu? A neležel ten dům náhodou za lesem?“ Nebo tak nějak. A všichni příbuzní a známí se začali taky přehrabovat ve vzpomínkách.

Občas se při podobných příležitostech i trochu lže, říká táta. Což je logické, protože pro příbuzné a známé se to všechno stalo taky už hrozně dávno. A když pak někdo

objeví v knížce nějakou chybu, řekne se, že za to může špatná paměť a ta spousta let, co už uplynula.

Někdy všechno to zjišťování trvá strašně dlouho a člověk uprostřed psaní svého životopisu umře. To je potom fakt hloupé.

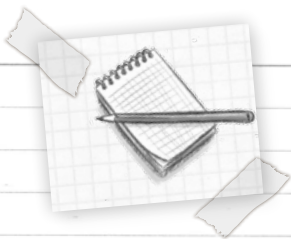
Táta říkal, že knihu pak často dokončí někdo jiný, aby přesto mohla vyjít.

A tak jsem začala přemýšlet, jak to udělám.

Upřímně řečeno si už teď přesně nepamatuju, jaké to bylo, když mi bylo pět. A přitom uteklo teprve šest let! A kdybych měla říct, co jsem předloni dostala k Vánocům, určitě bych na něco zapomněla.

Co teprve, až budu ohromně stará? Třeba budu chtít psát o tom, jak jsem ve čtvrté třídě hodila někomu na hlavu jablko, jenže už si na to nevzpomenu. A na jména si nevzpomenu taky.

Ne, ne, jestli budu jednou slavná osobnost – a to předpokládám – a budu muset napsat knihu, chci si všechno pamatovat přesně. Proto jsem se rozhodla, že si ode dneška začnu svůj život zapisovat. Tak to budu mít později jednodušší a taky mi to půjde rychleji.

Středa 28. srpna

Poznámka pro můj životopis

Pomalu mi to začíná jít na nervy. Už se zase stěhujeme! A není to z jedné ulice do druhé. Nebo do sousedního města. Ne, je to mnohem horší. Z Freiburgu do Hamburku. O moc dál už by to nešlo. Táta má zase novou práci. On je totiž novinář. Neříkala jsem to už? Proto taky ví, jak to funguje s knihami o slavných osobnostech.

Nabídli mu místo v hamburských novinách. Paráda. A my musíme samozřejmě všichni s ním.

Musím teda uznat, že tátova práce je super. Sama chci být taky jednou novinářkou. Jenom se pak nebudu v jednom kuse stěhovat. Stejně to nechápu. Všechno se dá přece vyřídit přes e-mail, ne? No, možná se pletu.

Na tom stěhování je prima jedině to, že v mojí nové škole nemají školní časopis. Nejdřív jsem tomu nemohla věřit. Gymnázium bez školního časopisu. Okamžitě ho založím. A já budu šéfredaktorka, to je přece jasné.

Potřebuju ale nějakou senzaci. Hned první číslo musí všem vyrazit dech. Něco jako:

ŠOK:

VE ŠKOLE OBJEVENÍ MIMOZEMŠŤANÍ!

Nebo tak něco.

Mimozemšťana vlastně už bych měla: bráchu. Je o deset minut starší než já, ale v inteligenci zaostává o celé světelné roky. Myslím, že mimozemšťani nemusejí být vždycky chytří. Brácha každopádně není. Pokoj má plný hraček ze Star Wars: má panáčka s černým kbelíkem na hlavě, vrásčitého trpaslíka a takového týpka s laserovým mečem. LASEROVÝ MEČ! Co to, prosím pěkně, jako má být? Jestli má být čepel laserový meč, proč teda měří asi jen půl metru? Světlo je nekonečné. Přčetla jsem si to na internetu. Čepel by musela zářit až do vesmíru. O tom nechce brácha samozřejmě ani slyšet. Jemu je to fuk. Laserové meče jsou cool a hotovo. Bezva zdůvodnění.

Teď jsem musela udělat na chvíli přestávku. Objevil se u mě mimozemšťan. A hned mi začal koukat na monitor, kde jsem zkoušela, jak by mohla vypadat titulní stránka nového časopisu:

MIMOZEMŠŤAN NA NAŠÍ ŠKOLE?

Pod tím byla bráchova fotka. Fakt povedená. Z posledního halloweenu ve Freiburgu. Na první pohled vůbec není poznat, že má na sobě masku. :)

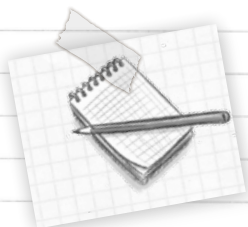
Ten žalobníček začal pochopitelně okamžitě vyvádět. Zavolal mámu. A máma řekla, že tohle by nešlo. Že nesmím bráchu ztrapňovat.

A kdo myslí na mě? Musím do nové školy s TAKOVÝMHLE bráchou. Tomu říkám trapas.

Fajn. Musím si vymyslet novou titulní stranu.

Co třeba:

V UČEBNĚ CHEMIE NALEZENA HLAVA MUMIE!

Čtvrtek 29. srpna

Poznámka pro můj životopis

Tak, a začínáme balit.

Máma mi dala do pokoje tři obrovské stěhovací krabice. Červenými písmeny na nich stojí POKOJ, SKLEP, SMETÍ.

Žlutý svetr, žluté boty a žluté kalhoty si беру samo-

zřejmě s sebou. Žlutá byla loni v létě nejmódnější barva.

Všude samé žluté věci. Dokonce i žluté nádobí a žluté

závěsy! Naštěstí je žlutá moje ab-so-lut-ně nejoblíbeněj-

ší barva. A v kombinaci se světle zelenou je ještě lepší!

Moje kamarádka Gritta pokaždé vzdychá a přivírá oči,

až je má jako špehýrky. Tvrdí, že ji to jinak bolí. Ale já

myslím, že je přecitlivělá. Nelíbí se jí ani žlutá s fialovou

nebo se světle modrou. Ale to nevadí, i když tvrdí, že

jsem „barvoslepá“, jsme stejně už půl roku nejlepší kama-

rádky.

Jestlipak si najdu nejlepší kamarádku i v Hamburku?

A co pak bude s Grittou a se mnou? Jak často se ještě

uvidíme? Už teď se mi po ní stýská. Dělá si kvůli tomu

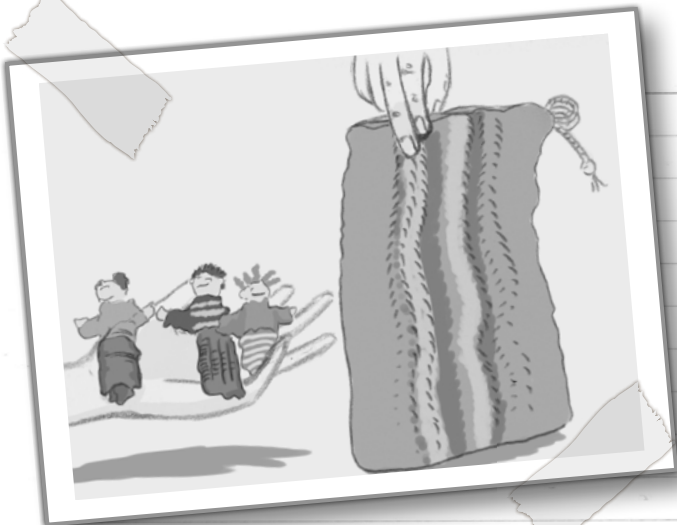
vážně velké starosti. Dokonce tak velké, že jsem včera

večer zase jednou vyzkoušela panenky od tety Annelie.

Panenky jsou z látky, jsou velké jako moje prsty

a všech šest je jich schovaných v malém váčku. Teta

Koupeno
společně
s Grittou.
Má úplně
stejně.

povídala, že když
se panenkám večer
svěřím s tím, co
mě trápí (maximál-
ně jedno trápení
na panenku),
a pak si ji polo-
žím pod polštář,
moje trápení
druhý den zmizí.
Panenka ho odnese.

Zkoušela jsem to už dvakrát a ani jednou to nevyšlo. Taký jsem si kvůli tomu tetě stěžovala a ona tvrdila, že jsem možná nedokázala svoje trápení přenechat panence úplně. Jenže to není pravda.

Včera jsem dvěma panenkám pověřila, že se bojím, že už nikdy nenajdu tak skvělou nejlepší kamarádku. Dvěma jiným jsem řekla, že se bojím, že Malte ukořistí pokoj se střešním oknem a na mě zůstane balkon. On by ho přitom se svým hvězdářským dalekohledem využil. Podle mě není na světě nic hezčího než koukat se z postele na nebe s hvězdami. Tak by to bylo spravedlivé! Ale ne, Malte se chce koukat na hvězdy a mít nohy v teple!

Dala jsem si všech šest panenek pod polštář a položila si na něj hlavu. Navíc jsem si dala kolem krku koženou šňůrku od tety Annelie se zeleným polodrahokamem, který prý plní přání. Neškodilo by, kdyby panenkám pomohl. A ze všech sil jsem si přála, abych dostala pokoj se střešním oknem, přidělili mě do perfektní třídy,

abych mohla začít se školním časopisem a ze všeho nejvíc: abych si u jezera Großensee našla druhou nejlepší kamarádku. Samozřejmě vím, že člověk může mít jenom jednu nejlepší kamarádku, ale nějak si nedokážu představit, že bych Grittu vyměnila za někoho jiného.

Co vám mám povídat? S dárky od tety Annelie je to vždycky stejné. Jednoduše nefungují.

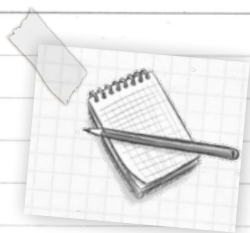
„Vyjde to jen tehdy, když v to pevně věříš,“ bránila se teta, když jsem jí vyprávěla o svém fiasku. Přesně TO je můj problém! Z logického hlediska patří ty nesmyslné látkové panenky a kámen do smetí, ale já si nebyla jistá a zeptala se táty, který taky zrovna balil.

Možná
téma
pro školní
časopis?

„Takové dárky se nevyhazují,“ řekl mi a přitom se zadíval na mávající porcelánovou kočku, kterou mu kdysi věnoval japonský velvyslanec. Pak ji strčil do krabice s nápisem SKLEP.

Máte
taky
talismany?

Vezmu si panenky a přívěšek zatím s sebou.

Sobota 31. srpna

Poznámka pro můj životopis

Ach jo.

Loučení s Grittou bylo strašné. Ani jedna z nás nevěděla, co má říkat.

„Přece se nestěhuješ do Timbaktu!“ prohlásil táta a usmíval se, když viděl, jak s Grittou rozpačitě stojíme u stěhovacího auta.

No to by bylo ještě lepší! Jako by nestačilo, že mezi mnou a Grittou bude 780 kilometrů. Timbaktu je určitě ještě dál. „Kde vlastně leží?“ vyzvídala jsem, zrovna když táta nakládal těžkou židli od psacího stolu.

„Tim...? Cože? Propána, Julie!“ Táta se zatvářil zoufale.

Gritta a já jsme pak radši pomáhaly s balením. Táta byl nejdřív proti, prý od toho jsou tu stěhováci a my se jim budeme akorát zbytečně plést pod nohama.

„Vymyslete si na rozloučenou nějaký hezký rituál!“ doporučila mi včera máma.

Jenže jak se má člověk hezky loučit, když se mu chce akorát brečet?

Rituály a talismany máme svým způsobem v rodině. Máma věří v neviditelné síly stejně pevně jako teta Annie. „Proč jste se prostě nerozloučily už včera večer?“ vzdychala máma, když balila obrovský lustr do ochranné fólie. Jako by to bylo tak jednoduché! Jako odškrtnout bod na mámině seznamu, kde stojí třeba odhlásit elektřinu a nechat přeposílat poštu.

A jako kdyby to máma s tátou zvládali tak jednoduše! Jenže to je právě ono. Oni žádné nejlepší kamarády nemají. Takže nemají ani tyhle problémy. Mají dobré kamarády, kamarády ze školy, dobré známé, fajn kolegy, kamarády z dětství a tak.

„Ty přece žádnou nejlepší kamarádku nemáš!“ namítla jsem hned.

„Co prosím? A co moje důvěrná přítelkyně Melanie?“

Důvěrná přítelkyně? „Vždyť povídám, že nemáš nejlepší kamarádku!“

Po čase už se na to máma nemohla dívat. „Holky, proč si to tak komplikujete, vždyť to bude dobré.“ Typická máma! Jasně, že to bude dobré. Ale jak?

„Uvnitř je na rozloučenou pro všechny připravený koláč s čajem, kávou a kakaem.“ Hm, tohle máma náhodou vymyslela dobře. Seděli jsme v tureckém sedu na podlaze, jedli jsme citronový koláč a pili kakao z hrnků bez podšálků. Gritta a já jsme si zahákly malíčky a přísahaly jsme si, že si budeme každý den posílat textovky a jednou týdně budeme dlouze telefonovat. A taky se budeme pravidelně navštěvovat. A až bude na internetu náš nový školní časopis, pošlu jí e-mail. Nejdřív ale musím dát dohromady redakci.

Ach jo...

Naposledy jít na záchod, kde jsou kachlíky s rybičkami, naposledy sejít po rozvrzaných schodech, naposledy zamávat sousedce ze zdola, která se často dívá z okna opřená o polštář. Naposledy za sebou zabouchnout těžké dveře.

Stěhováci už taky odjeli. Táta čekal v autě, máma hodila po krátkém váhání klíč do schránky, na které ještě stálo naše jméno: FELDKAMPOVI.

Naposledy projít předzahrádkou a slyšet skřipot branky.

Gritta stála s kolem na okraji ulice. Ve zpětném zrcátku jsem viděla, jak mi mává. Rychle jsem otevřela okénko, vystrčila z něj ruku a mávala taky, než mi zmizela za rohem.

Budu jí hodně psát a vyprávět jí o svém životě! K čemu by jinak byly e-maily, textovky a telefon?

Od: Feldkampová, Julie
Odesláno: Sobota 31. srpna 17:06
Komu: Gritta
Předmět: Jsme na místě!

Milá Gritto!

Mimozemšťan spal celou cestu z Freiburgu až do Hamburku.

Když jsme odbočili z úzké lesní cesty na ještě užší písčitou pěšinu, konečně nám paní z navigace oznámila, že jsme na místě.

Zapomeň na ty ošklivé fotky našeho pozemku, které jsi viděla! Zavři oči! Představ si, že stojíš na malé pasece na břehu jezera. Za tebou je tvůj dům a za ním les. Před tebou soukromá přístávací lávka a kachny. Uprostřed jezera ostrůvek. Za ním zapadající slunce. Tohle je prostě PARÁDA!

Mimozemšťan okamžitě zabral pokoj se střešním oknem. Ach jo! Ale já ten pokoj s balkonem taky nechci! Každý přece ví, že přes balkon se do domu dostanou zloději snadněji než střešním oknem. Ale to mého bráchu samozřejmě nezajímá.

Tak jsem mu pustila svůj kufr jednoduše na nohy. Začal ječet. Já taky.

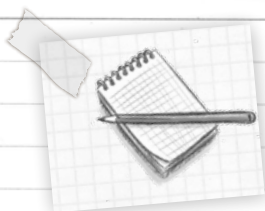
A zase u nás vypukl chaos.

Máma pochopitelně o žádný cirkus nestála. Přinesla nám sirky, a že prý máme losovat. A já si vytáhla tu špatnou. Ach jo! Mimozemšťan bez mozku měl zase štěstí.

Už jsem si skoro všechno vybalila. Moje upíří lampa svítí a dveře na balkon jsou zavřené! Mám nádherný výhled na ostrůvek. Když svítí sluníčko, musí tu být nádherně. Od té doby, co jsme přijeli, pořád prší.

Napiš mi brzy! Tvoje Julie

PS: Jak se máš?

Sobota 31. srpna

Poznámka pro můj životopis

Kdo je to?

Bylo to docela zvláštní, když táta vykukoval ven malým okénkem vedle vstupních dveří. A taky je zvláštní,

když vám uprostřed lesa někdo zazvoní u dveří. Nikoho jsme nečekali.

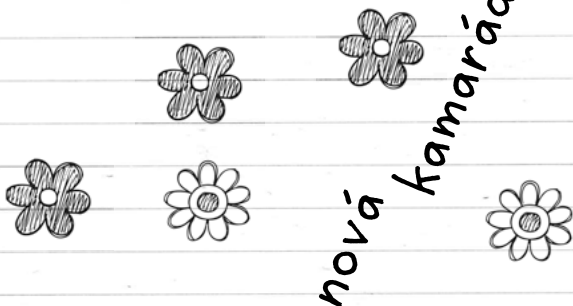
„Kdo je tam?“ zeptal se táta, než otevřel.

„Niemannovi. Jsme vaši sousedi! Srdečně vás vítáme u Großensee,“ zněla odpověď.

Za dveřmi stáli pán, paní a dvě děti. Všichni v pláštěnkách. Vlastně od nich bylo hezké, že se stavili. Slyšela jsem, že se to tak na venkově dělá. Na venkově si lidé dokonce říkají *Dobrý den* a *Na shledanou*, když se potkají!

Odešli, až když už byla venku tma jako v pytli. Na nebi nebylo vidět měsíc ani hvězdy. Nic. Ab-so-lut-ně NIC. Široko daleko tady nejsou žádné lampy. Pan Niemann nám chce hned zítra pomoci s hlásičem pohybu, protože ten na našem domě je rozbitý. A v neděli se nedá nic koupit. Až příště projde někdo kolem, třeba i nevitání sousedé, zašklebil se pan Niemann, aspoň se na chvíli rozsvítí světlo. „A samozřejmě je to dobrá ochrana proti lupičům! A když je světlo nezažene, přinejmenším na ně dobře uvidíte,“ dodal.

To mě vážně uklidnilo! Nehodilo by se mi něco takového taky na balkon?

Sobota 31. srpna

Poznámka pro můj životopis

Samým rozčilením stejně nemůžu usnout, tak rychle napíšu, co se během návštěvy stalo.

Sára a zbytek rodiny

Rodina Niemannových je podobná jako naše. Mají dvě děti, kluka a holku. Akorát že Kurt a Sára nejsou dvojčata. Je mezi nimi ale rozdíl jenom rok a půl.

Kurt skoro nemluví a pořád jenom zírá před sebe. Je divný. Výjimečně jsem ráda, že mám za bratra Malteho.

Naproti tomu Sára se mi hned od začátku líbila. Už ve dveřích mezi námi přeskočila jiskra. A když mi ještě pověděla, že její máma chová koně... tak z toho byl hotový ohňostroj!

Mají dvě stáje a čtyřicet boxů. A jízďárnu.

40 !!!

A dá se u nich skákat přes překážky. PARÁDA!!!

Yeah!

Sára měla s sebou dokonce i fotku Vločky. Tak říká svému koni. Celým jménem se jmenuje Sněhová vločka.

„Vždyť je celá černá,“ divila jsem se.

„Správně se říká vraník,“ opravila mě Sára a něžně fotografii pohládila. „Vidíš tenhle odznak?“

Teprve když mě upozornila na malé místo mezi očima, objevila jsem bílou skvrnu, podle které Vločka dostala jméno.

„Tady u Großensee chová spousta lidí koně, to jste nevěděli? Krajina je tu velmi vhodná pro vyjížďky,“

prohlásil Sářin táta, když jsme jedli v kuchyni koláč. Musí to vědět, učí totiž na naší škole zeměpis.

„Vida, jak to jde rychle!“ radovala se máma, když Niemannovi, vybavení baterkami, odcházeli. „Jsme tu teprve pár hodin a ty už máš kamarádku.“

„Pche,“ udělal Malte. Samozřejmě nechtěl přiznat, že mi závidí. Na druhou stranu chápu, že nemá chuť se kamarádit s koláčovým Kurtem. Je to vážně těžké, když někdo otevírá pusy jen proto, aby si do ní strčil koláč.

Neděle 1. září

Poznámka pro můj životopis

Požár?

„Hoří! POMOC! HOŘÍ!“ hulákal Malte brzy ráno a všechny nás vyhnal z postelí. „Hoří! Copak to neslyšíte?“

Pak jsme to uslyšeli taky. Obrovitánský požár! Anebo unikající plyn.

„Rychle pryč!“ volala máma.

„Okamžitě ven!“ přidal se k ní táta.

Máma nás bosé – Malteho v pyžamu, mě v noční košili – vystrkala ven na zahradu. Ona měla na sobě jen župan a táta jen ručník kolem pasu, protože se zrovna sprchoval.

Jenže pak už nebylo nic slyšet. A nikde nebylo vidět kouř!

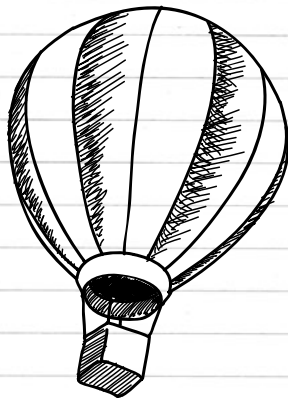
„Třeba je to za domem?“ napadlo tátu a vyrazil tam. Najednou zařval: „Auuu!“

A vybelhal se zpoza rohu. Zřejmě na něco šlápl. Ale kde se vzal ten zvuk? Co to jen mohlo být? Táta si zrovna zkoumal chodidlo, když Malte zvolal: „Tamhle! Nad námi!“ a ukázal na střechu.

Ssssssss, zasyčelo to jako drak, co plive oheň. Těsně nad korunami stromů se vznášel horkovzdušný balon. Dokonce jsme v koši rozeznali pilota, který právě dělal něco s hořákem. To byl tedy ten zvuk!

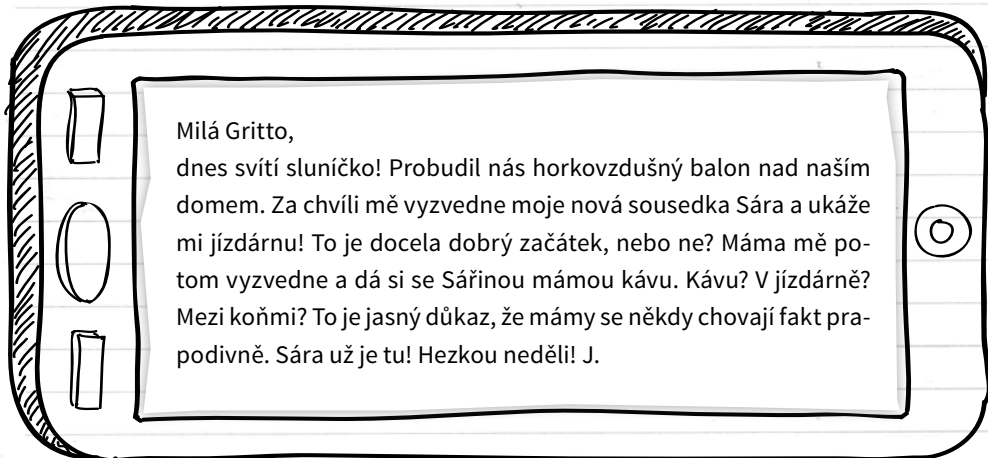
Všichni jsme se na sebe křenili. Kromě táty. Ten klel a nadával a koukal na třísku, kterou si vytáhl z palce.

Mám si přát
k narozeninám
balon?

Od: Feldkampová, Julie
Odesláno: Neděle 1. září 08:47
Komu: Gritta

Milá Gritto,
dnes svítí sluníčko! Probudil nás horkovzdušný balon nad naším domem. Za chvíli mě vyzvedne moje nová sousedka Sára a ukáže mi jízďárnu! To je docela dobrý začátek, nebo ne? Máma mě potom vyzvedne a dá si se Sářinou mámou kávu. Kávu? V jízďárně? Mezi koňmi? To je jasný důkaz, že máme se někdy chovájí fakt prapodivně. Sára už je tu! Hezkou neděli! J.

Neděle 1. září Poznámka pro můj životopis

Nezdá se mi to?

Když jsme se se Sárou blížily k jízďárně, myslela jsem si nejdřív, že jsem snad v pohádce. Jen pár set metrů od třpytivé hladiny jezera, mezi loukami posetými květinami a lesem jsem napočítala na pastvině nejmíň patnáct koní. Viděla jsem i jezdkyň a stájníky. Bylo jasné,

že Sára je tu jako doma. Pak mě napadlo, že jsem se ocitla spíš ve westernu.

„Ty jsi tady asi nová!“ Kluk v kovbojském klobouku, s šátkem a v kostkované košili si mě měřil od hlavy až k patě. Chyběl mu vlastně jenom revolver.

„A ty jsi přišel rovnou z prerie?“ odpověděla jsem.

„Když jsem se rozloučil s Vinnetouem, nemohl jsem tušit, že to potrvá měsíce, než svého indiánského přítele zase uvidím...“ Kluk se doširoka rozkročil a zašklebil se.

„He?“ Kam jsem se to jenom dostala? Ten rozhodně nemá všech pět pohromadě!

Sára okamžitě uhodla, na co myslím.

„Páni, Steve, musíš pokaždé předvádět stejné divadlo?“ zlobila se. „Navíc se k tomu tvoje oblečení nehodí,“ zakřenila se na něj.

„Divadlo?“ zarazila jsem se.

„Jo, jasně. Jeho táta hrál pár let v Bad Segebergu na Festivalu Karla Maye,“ vysvětlovala mi Sára. „A on po tom taky touží, proto tu pořád pobíhá převlečený za kovboje a čeká na svou velkou příležitost. Cvok jeden!“

Musela jsem se smát. „Škoda, že na festival nevybírájí herce při televizní show!“

„Jen to nel!“ hihňala se Sára. „Nemusí ze sebe dělat blázna před celým Německem.“

„Bílá žena mluví rozeklaným jazykem,“ prohlásil ten cvok.

Sára jen mávla rukou.

„Pojď, Julie! Uvidíš ho ještě tolikrát, až tě to bude mrzet,“ prohlásila a táhla mě dál, do stájí. Zamířila

k boxu, který se už na dálku lišil od ostatních. Hned jsem si všimla zářivě bílých dveří a taky spousty rámečků a diplomů a medailí, které visely na stěně vedle. Stoupla jsem si na špičky a objevila jsem dokonce tři zlaté. A fotku.

„Jsi to ty?“ zeptala jsem se.

„Ano, jen pomalu, Vločičko,“ odpověděla Sára jemně.

Vločičko? S kým to mluví?

„Vyhřebelcovaná už jsi, to je dobře. Tak teď ještě kopyta!“ švitořila Sára a pak vyvedla ven nádhernou černou kobylku s lesklou srstí. Byla mnohem větší, než jsem si představovala.

„Tak si na ni nasedni!“ vyzvala mě Sára najednou, když Vločce několika šikovnými pohyby vyčistila kopyta.

„Honem!“ A podala mi helmu.

„Já?“ Sára přikývla a poplácala Vločku po hřbetě. Byla odhodlaná svěřit mi svého koně? Já přece neumím jezdit! V životě jsem seděla jenom na poníkovi a to mi byly čtyři!

Jo, jasně, koně mám ráda. A snila jsem o tom, že jednou budu mít vlastního. Ale stejně...

Jenže Sára nepovolila.

„Bez holínek?“ zeptala jsem se.

Sára přikývla.

„V teniskách?“

Sára přikývla.

Aspoň že jsem měla na sobě legíny.

„Hodná Vločička. Moc hodná,“ řekla Sára Vločce a poladila ji po čele.

„Nechceš nejdřív ty?“

Sára zavrtěla hlavou.

Bylo to marné, musela jsem do sedla. Ještě jsem se rozhlédla, jestli není někde poblíž žebřík. Samozřejmě nebyl.

Tak jsem to tedy zkusila. Nejdřív bez úspěchu.

Musela jsem se rozeběhnout, pak to šlo. Doufala jsem, že když už jsem jednou nahoře, tak tam taky zůstanu.

„Narovnat zádal!“ poručila mi Sára přísně.

Steve nás z dálky pozoroval. Copak nemá nic lepšího na práci? Snažila jsem se ho ignorovat, ale nebylo to tak jednoduché. Sára mi už zase četla myšlenky. „Nenech se

rozptylovat, soustřed' se jen na sebe a na Vločku!" prohlásila. Pak nás dál klidně vodila v kruhu.

A pak jsem měla zkusit dokonce i klus! Stavět se ve třmenech a zase si sedat. Sára tvrdila, že s trochou smyslu pro rytmus to zvládne každý začátečník.

Soustředila jsem se na Vločku, vstala jsem a zase si sedla, vstala a zase si sedla.

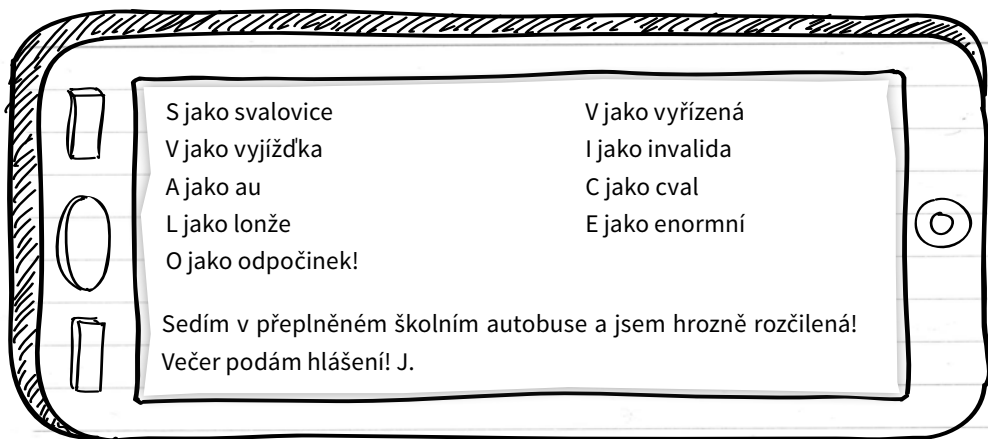
Budu to ale muset ještě trénovat. No co, žádný učený z nebe nespadl.

Od: Feldkampová, Julie

Odesláno: Pondělí 2. září 07:10

Komu: Gritta

Pondělí 2. září

Poznámka pro můj životopis

Zastavit! Nebo se...

Tedy, kdyby to trvalo ještě o minutu déle, šla bych dopředu k řidiči a řekla mu, ať okamžitě zastaví. Bylo mi hrozně špatně. Přeplněný autobus, změť hlasů, poletujících batohy, otravní kluci, pach banánů a ze všeho nejhorší bylo, že na mě každý zíral. Ne že by se krátce podívali, co je to za novou holku, ne, čuměli na mě pořád! Někteří se tvářili, že se náhodou musejí podívat mým směrem, jiní mi civěli rovnou do obličeje. Až mi na čele vyskočil pot. První znamení toho, že by se to mohlo zase stát.

Teprve před několika týdny jsem prvně v životě omdlela. Naštěstí jsem zrovna seděla na židli a při pádu se mi nic nestalo, ale probrala jsem se až po chvíli. Všichni z toho byli ohromně rozčilení.

Doktor na pohotovosti prohlásil, že šlo jen o *doprovodnou poruchu růstu*. Což všechny uklidnilo. Všechny kromě mě.

Nevysvětlil mi totiž, co to znamená pro mou budoucnost a pro zbytek mého života. Protože co je to prosím pěkně porucha růstu? Že zůstanu po zbytek života trpaslíkem? Nebo naopak, že budu měřit dva metry padesát a nevejdu se do žádné postele? ???

Máma říkala, že si nemám dělat starosti. A táta říkal, že podle doktora je něco takového naprosto normální. Prosím? Odkdy jsou „poruchy“ normální?

V každém případě jsem se teď cítila přesně jako tehdy, než jsem omdlela.

Sára mi celou dobu vyprávěla, kudy právě jedeme a kdo tam bydlí. Myslela, že mě to rozptýlí. Ale mně to nepomohlo a zapamatovat jsem si nedokázala už vůbec nic.

Mámě mě varovala. Naše škola je sice v sousedním Trittau, jen tři kilometry od nás, ale školní autobus prý staví na každém rohu. A bylo to tak. Autobus pořád zastavoval a nastupovali pořád další a další žáci. A všichni na mě civěli. Možná bych měla jezdit do školy na kole jako Malte, ale Sára tvrdí že v autobuse je vždycky zábava a člověk aspoň nedorazí do školy zpocený. Aha.

Byla jsem už úplně hotová a zhluboka jsem se nadechla, že řidiče poprosím, aby zastavil, když vtom autobus vjel na parkoviště před naší školou.

Uf! Takže jsem to zvládla. Trochu omámeně jsem se vypotácela ven. Z ježdění na koni mám pěkně namožené svaly.

Malte dorazil s klukem, který se jmenuje Björn. Poznali se při koupání v jezeře. A protože nás ve škole dali s Maltem do jedné třídy (což naši nechtěli a my dva taky nel!), museli jsme jít oba dopředu, když nás nový třídní učitel představoval. Ředitel prohlásil, že 5. A má nejmní žáků ze všech pátých tříd, takže nebyla jiná možnost! Všichni se koukali jen na nás!

pan Obr je pitomec!

Náš třídní, pan Obr, si samozřejmě neodpustil poznámku, že jsme dvojčata. Paráda! To si snad každý domyslí, když chodíme do stejné třídy. Nějaký chytrák vzadu hned vytáhl Luisu a Lotku. Div, že mi oči nevypadly. V poslední lavici doopravdy seděl kluk v kožené vestě na holém těle a s koženým řemínkem kolem krku: Steve, kovboj z jízdárny! Myslela jsem, že mi snad exploduje hlava. Určitě bude všem vykládat, že mě včera viděl na koni. Bylo mi jasné, že musím sedět co nejdál od něj.

Uf! V první lavici bylo ještě jedno volné místo. Vedle mě sedí Gia. Jmenuje se správně Gianna, ale mám jí říkat Gia. Prý je to její umělecké jméno. Fajn, radši umělkyně než kovboj, nebo, což by bylo úplně nejhorší, můj brácha.

Pozdě?

Divné ale bylo, že se všichni ze třídy už znali, přitom lidi přišli na gymnázium z různých škol. Docela dlouho trvalo, než mi došlo, proč nás ředitel přivítal slovy „Už byl taky nejvyšší čas!“, i když nás Sára dovedla do jeho kanceláře na minutu přesně. A proč má Gia v sešitě už počmáraných několik stránek.

Mimochodem, Gia čmáře všude a pořád. Její obrázky připomínají graffiti a já nedokážu poznat, co na nich je. Má je na sešitu na okrajích stránek i na deskách. Určitě je na nejlepší cestě stát se slavnou malířkou.

Když mi pak Abuya, holka se snědou pletí a nádhernými kudrnami, půjčila o přestávce svoje papíry, abych si je

okopírovala, zakřenila se a řekla, že „týden se snadno dožene“, měla jsem definitivně jasno:

Nastoupili jsme do školy o týden později! Školní rok už dávno začal!

Už jsem slyšela o tom, že rodiče nebo i babičky zapomněli děti na parkovišti a odjeli bez nich. Teprve o stovky kilometrů později si to uvědomili, sjeli z dálnice a vrátili se pro ně. Někdy se to týká i psů, ale ty asi lidé opouštějí schválně. Neuvěřitelné, fakticky!

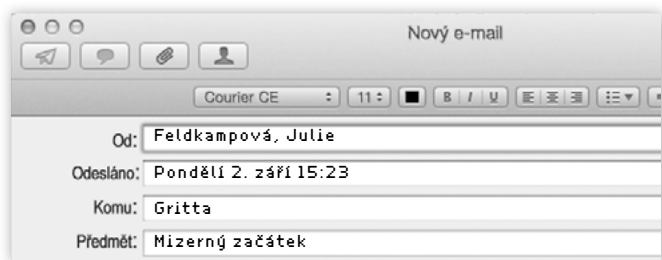
Ale že máma s tátou kvůli stěhování a tátově nové práci zapomenou na naši školu, to je... GRRRR! Prostě k neuvěření!

Každopádně jsem měla pěkný vztek. A pořád mám.

Samozřejmě jsem na sobě nedala nic znát. Už takhle to byl pěkný trapas! Tvářila jsem se, jako bych o všem věděla a jako by to naši kvůli stěhování nemohli jinak zařídit. Jediný kovboj Steve se tvářil skepticky a chtěl vědět, proč o tom tedy nevěděl pan Obr a proč se první den školy divil, kde vězí ti dva z jihu. Zrovna Steve! Další věc, kvůli které si ze mě může utahovat.

Aspoň jedna nepatrná útěcha. Od Mortimera, kluka s milým anglickým přízvukem, jsem zjistila, že škola ještě pořád nemá školní časopis. Hned zítra se do toho pustím.

Na Steva
pozor!

Milá Gritto,

jsem ještě pořád hrozně rozčilená. Moc často se nestává, že křičím na mámu. Táta je ještě v nové práci. Proto všechno slízla máma. Představ si, že nás naši poslali do školy o týden později! Nemůžu tomu uvěřit!

Všichni si tu mysleli, že to bylo tak naplánované, i Sára a její rodina. Proto se nikdo moc nevyptával. Máma mi to taky nedovedla vysvětlit. Jen koktala něco o tom, že v různých spolkových zemích jsou prázdniny různě. Ha, to je mi ale novinka!

Prohlásila jsem, že naše škola je stejně důležitá jako tátova redakce nebo prodej inzerce, což dělá ona z domova. Slíbila mi, že už se to nikdy nestane. To bych prosila! No, JÁ se až do maturity stěhovat nebudu, takže mně se to ani stát NEMŮŽE!

V naší nové třídě jsou děti úplně odevšad. Takže se tam dobře hodíme. Jo, čteš správně, jsme s Maltem v jedné třídě! To je další věc. Nejdřív nám svatosvatě slíbili, že budeme chodit každý jinam - jak to dopadlo? Jsme spolu! Vsaď se, že budu mít problémy kvůli každé pitomosti, kterou Malte plácne.

Tak, musím končit. Připravuju ještě plakát, kterým chci lidi vyzvat k založení školního časopisu. Drž mi palce, abych našla do redakce dost lidí!

Paaaa!

PS: Pojedeme na seznamovací třídní výlet! Škoda, že Sára chodí už do šestky. Byla by paráda jet s ní. Jestli uhodneš, kam jedeme, tak tě už hodně brzy navštívím! Slibuju.

Úterý 3. září

Poznámka pro můj životopis

Děsně důležitá zpráva

V autobuse už to bylo lepší. Žádné nebezpečí omdlení! A namožené nohy už mě skoro nebolí. Se Sárou jsme ukořistily místa dost vepředu. Vezla jsem do školy plakát a trochu se mi pomačkal, ale to nevadí. Sára mi ukázala nástěnku, na kterou se dávají všechny důležité informace. Samozřejmě tam bylo málo místa a z té spousty lístečků jsem nemohla poznat, které zprávy jsou fakticky důležité. Spousta jich byla už určitě zastaralých. Neměla jsem ale čas je všechny číst.

Naštěstí jsem byla připravená, měla jsem s sebou izolepu a jednoduše jsem svůj plakát přilepila na stěnu vedle nástěnky.

Uprostřed plakátů stálo:

Vypadalo to
skvěle!!!

Hledají se spolupracovníci
nového školního časopisu!

:>)

Pak jsem vypsala, koho všeho hledám:

Reportéry, redaktory, fotografy, grafiky,
počítačové specialisty...

První setkání mělo proběhnout už v pátek, ještě před naším třídním výletem.

Místo setkání: TADY!

Do pátku mě určitě napadne, kde by se měla redakce scházet v budoucnu.

Už jsem si představovala, jak se v pátek u plakátu shromáždí celý hrozen žáků a já jako šéfredaktorka odstartuju první poradou.

„Vypadá to super!“ mínila Sára. Neví ale ještě, jestli se zapojí.

„Už takhle aktivní?“ ozvalo se najednou za námi.

Ředitel! Usmíval se od ucha k uchu, až se mu v puse blýskal zlatý zub. Prosebně jsem se podívala na Sárku, chtěla jsem zmizet, ale to jsem si netroufla. Určitě by to bylo ohromně nezdvořilé. Místo toho jsem se kousla do rtu a v duchu jsem se ptala, proč si ředitel plakát tak důkladně prohlíží a přitom pokyvuje hlavou jako panáček na klíček.

Rychle jsem si zkontrolovala, že v textu nemám žádnou hrubku. To by se mi jako budoucí šéfredaktorce samozřejmě nemělo stát, hlavně ne na plakátu. Nic jsem ale neobjevila.

Tak o co mu šlo? Pořád si plakát prohlížel a mlčel.

Pak mě napadlo, že se nemáme kde scházet. Zhluboka jsem se nadechla a zeptala se ho, jestli by se ve škole nenašlo nějaké místo. Ředitel odvrátil pohled od plakátu, podíval se na mě a pokrčil rameny.

Prý se mám zeptat na sekretariátu. Paráda!

A pak ještě řekl, že určitě nenajdu dost žáků, které by můj projekt zajímal.

Paráda! Je vážně super, když ve vás vlastní ředitel tak věří!

Potom se zašklebil, jako by mi chtěl za každou cenu předvést svůj zlatý zub. Nikdy jsem nepochopila, proč si tolik lidí nechává dělat zlaté zuby. Hrajou si na piráty nebo co? Vypadá to mnohem hůř než třpytivé ozdůbky, které si na zuby nalepila Gia.

„Uvědom si, že každý nemá otce, který pracuje v téhle branži,“ pokračoval ředitel. „Víš ty vůbec, co takový redaktor dělá?“

Cože? Co má být tohle za otázku? Já se picnu!

Sára stála celou dobu vedle mě a nic neříkala. A pak zničehonic zmizela.

„Musím už do třídy, tak zatím,“ vyhrkla a byla pryč. Stejně jako ředitel.

Stála jsem tam sama a nakonec jsem šla taky do třídy. Tam jsem přemýšlela o námitce ředitele Zlatozuba. Možná na tom něco je a plakát lidi spíš odradí, než aby je na časopis nalákal. Vymýšlet skvělá témata, psát zajímavé zprávy a napínavé reportáže, dělat rozhovory se slavnými osobnostmi! Hm, tohle už znělo mnohem líp. Napsala jsem si rychle návrh na poslední stránku nového sešitu na němčinu. O přestávce jsem se vypravila k plakátu a napsala nový text jednoduše na jeho zadní stranu.

Divčí stránka
ve školním časopise